

Arrest

nr. 117 248 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2013.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 22 november 2013, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 6 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. HOLVOET en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...) A.(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Pashtoun te zijn. U werd 25 jaar geleden geboren in het dorp Bar Sultan pur, district Surkh Rod, provincie Nangarhar. U volgde thuis les. In 1384 (2005-2006) trouwde u. U hebt vier kinderen. Uw moeder, uw vrouw en uw kinderen wonen nu bij uw schoonvader in Shamshapur, gelegen in hetzelfde district. Hij is partner in de zaak van uw vader.

Op een dag zag uw vader in Shamshapur dat een weduwe taliban meenam naar haar huis. Omdat hij vreesde dat het dorp anders een slechte naam zou krijgen en hij represailles van de Amerikanen wou voorkomen, ging hij dit de volgende ochtend melden aan het districtshuis. Kort daarna werden deze taliban gearresteerd. Een maand later - op 20 djeddi 1388 (10 januari 2010) - werden uw vader en u beschoten door de taliban. Hierbij raakte u gewond en stierf uw vader. U werd naar het huis van een vriend van uw schoonvader gebracht om te herstellen van uw verwondingen. Intussen bleven de taliban u zoeken. Nog eens een maand later was u voldoende hersteld en werd er besloten dat u Afghanistan zou verlaten.

Op 19 december 2011 kwam u aan in België en de volgende dag diende u uw asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: vier 'x-rays' van de kogel die nog steeds in uw lichaam zit, een doktersattest en de taskara's (Afghaans identiteitsdocument) van u en uw vader.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, § 2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er aangestipt dat uw verklaringen met betrekking tot uw problemen dermate tegenstrijdig en onwaarschijnlijk zijn dat hier geen geloof meer aan gehecht kan worden. Zo stelt u dat u uw familie een laatste keer zag de dag dat u en uw vader aangevallen werden door de taliban (CGVS vraag 44). Later blijkt echter dat u hen wel nog had gezien in de maand dat u herstelde van uw verwondingen (CGVS vragen 84-87). De verklaring die u voor deze tegenspraak geeft, is erg verward - nl. dat zij u kwamen bezoeken maar terug weggingen - en biedt er evenmin een verklaring voor. Dit lijkt erop te wijzen dat u uw laatste maand in Afghanistan niet gewond bij een vriend van uw schoonvader doorbracht.

Bij de laatste maanden dat u in Afghanistan bent gebleven kunnen wel meer vraagtekens geplaatst worden. Zo is het sowieso opmerkelijk dat de taliban een maand zouden gewacht hebben vooraleer zij wraak zouden nemen vanwege het 'verraad' van uw vader (CGVS vragen 88-89, 92). Nochtans hadden zij daar eerder alle kans toe aangezien zij vrijwel onmiddellijk wisten dat uw vader hen had aangegeven en jullie na hun arrestatie gewoon jullie normale leven terug oppikten en dus 'gemakkelijk' te vinden waren (CGVS vraag 67). Indien zij u en uw vader werkelijk hadden willen straffen, mag er van uitgegaan worden dat zij sneller actie zouden ondernemen. Dat zij dit niet deden omdat zij jullie per se wilden onthoofden, zo stelt u, is weinig aannemelijk. Indien het hen menens was, zouden ze sneller van de gelegenheid gebruik gemaakt hebben om actie tegen jullie te ondernemen, zelfs een onthoofding uit te voeren indien dit hun bedoeling was geweest. Dat zij dit pas ongeveer een maand later deden, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verder is het opvallend dat u en uw vader ondanks de door u beschreven context onmiddellijk jullie gewone leventje weer oppikten. Gezien de ernst van de situatie en de risico's die gepaard gaan met het aangeven van taliban bij de autoriteiten mag er toch verwacht worden dat jullie in de nasleep van de arrestatie van de taliban enigszins voorzichtiger te werk zouden gaan en op jullie hoede zouden zijn. Door eigenlijk niets te doen om jullie eigen veiligheid te garanderen leggen jullie een zekere onbekommerdheid aan de dag die niet strookt met de door u aangehaalde omstandigheden en beweerd vrees (CGVS vragen 64-66). Jullie wisten immers ook dat de taliban overal aanwezig zijn, iemand gelijk waar kunnen terugvinden en - oa. via een netwerk van spionnen en informanten zelfs tot in het districtshuis (CGVS vragen 53-54) - alles weten van elke familie en huis in de regio (CGVS vragen 55, 81, 102). In het licht daarvan is het merkwaardig dat de taliban u evenmin terugvonden in de maand dat u herstelde van uw verwondingen. Zij waren nochtans op zoek naar u omdat ze wisten dat u nog leefde doordat enkel uw vader begraven werd (CGVS vragen 93-101). Dit terwijl u voordien liet uitschijnen dat zij niet wisten dat u nog leefde (CGVS vraag 81). Aangezien u later beweert dat zij wél wisten dat u nog leefde, kan de vraag gesteld worden waarom de taliban niet meer deed om u dan te pakken te krijgen. Uit uw verklaringen blijkt dat zij niets deden om u terug te vinden en alsnog te berechten (CGVS vragen 102-106). Daar het hun "doel" was om u te vinden, mag er toch verondersteld worden dat zij meer moeite zouden doen om u op te sporen (CGVS vraag 106). Zij hadden gemakkelijk uw familie of schoonfamilie hiertoe kunnen contacteren. Dat zij dit niet deden en daarnaast geen andere stappen ondernamen, toont aan dat zij niet in het minst op zoek waren naar u. Dat zij uw familie noch uw schoonfamilie aanspraken over u wijt u aan het feit dat u en uw schoonfamilie niet van hetzelfde bloed zijn en dat de rest vrouwen waren (CGVS vragen 107-109). Dit is echter geen afdoend excuus aangezien de taliban zich deze moeite wel zouden getroosten indien ze u werkelijk zouden viseren en hen dit iets zou opleveren. Er mag van hen verwacht worden dat ze alle beschikbare

middelen zouden uitputten wanneer ze er op gebrand zouden geweest zijn om u - een 'verklikker' - terug te vinden (CGVS vraag 101). Het feit dat ze u niet vonden en ook geen enkele poging hebben gedaan om u te vinden wijst erop dat zij hier ook geen interesse in hadden. Dit betekent dat zij geen probleem met u hadden, wat de plausibiliteit van uw asielmotieven fundamenteel onderuit haalt.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielaars geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De documenten die u voorlegt, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen: zij zijn een aanduiding van uw identiteit en herkomst wat door het CGVS niet wordt betwist. Uw 'x-rays' tonen enkel aan dat u een kogel in uw lichaam hebt. Hoe, wanneer en in welke omstandigheden u bent geraakt, kan niet afgeleid worden uit de foto's. Aangezien uw verklaringen niet geloofwaardig worden geacht, kunnen deze x-rays 'an sich' evenmin uw relaas staven. U legt verder geen stukken voor die uw asielmotieven en onder andere de dood van uw vader kunnen staven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Alhoewel u verklaart woonachtig te zijn geweest in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar, kan er op basis van uw verklaringen worden geconcludeerd dat u beschikt over een veilig onderkomen in Jalalabad, de hoofdstad van uw provincie van herkomst. Het district Surkh Rod, waarvan u zegt afkomstig te zijn, grenst aan Jalalabad. Er mag aldus worden aangenomen dat u als een volwassen man die opgeleid is en verschillende talen (Engels, Dari en Pashtou) kent, in een levendige stad zoals Jalalabad, op een redelijke afstand van uw thuishaven, een nieuw onderkomen kan vinden, werk kan vinden en met uw gezin een leven kan opbouwen (CGVS vragen 19-21). Indien het voor u mogelijk was om zelfs een tijdlang in Griekenland, een vreemd land waarvan u de taal niet machtig bent, te leven en er 4.500 dollar bijeen te sparen, alvorens naar België te komen, moet dit ook mogelijk zijn in de hoofdstad van uw provincie van herkomst (CGVS vragen 115-117). Bovendien kan u ook rekenen op de financiële steun van uw schoonfamilie. Uw moeder, vrouw en kinderen wonen nu ook bij uw schoonvader en worden door hem onderhouden (CGVS vragen 23-30, 33-35, 40). Jalalabad-stad is voor u niet vreemd, is praktisch bereikbaar, en - rekening houdend met bovenstaande vaststellingen - kan er geen sprake zijn van een vrees voor vervolging. Jalalabad is voor u veilig en toegankelijk waardoor u beschikt over een intern vluchtalternatief.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afgaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker maakt per brief van 5 december 2013 per aangetekend schrijven antwoordbesluiten over aan de griffie van de Raad waarin hij in wezen zijn oorspronkelijk verzoekschrift herneemt en aanvult met een aantal overwegingen als antwoord op de aanvullende nota van de verwerende partij.

2.2. De Raad stipt in de eerste plaats aan dat zijn procedure essentieel schriftelijk van aard is zoals bepaald in artikel 39/60 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Noch in de vreemdelingenwet, noch in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is de mogelijkheid opgenomen dat een verzoeker die voor de Raad een beroep in volle rechtsmacht instelt tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een repliekmemoratie kan indienen. De repliekmemoratie is bijgevolg een niet voorzien proceduregeschrift en moet om die reden uit de debatten worden geweerd. Het verbod om nieuwe middelen ter terechtzitting of in een niet voorzien proceduregeschrift uiteen te zetten, belet niet dat de partijen ter terechtzitting mondeling kunnen antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd. Dit geldt des te meer wanneer zij, zoals te dezen, elk slechts beschikken over een enkel proceduregeschrift en de terechtzitting bijgevolg het enige ogenblik is waar de verzoekende partij kan antwoorden op de argumenten die de tegenpartij in haar nota heeft uiteengezet (GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6). De Raad stelt tevens vast dat de repliekmemoratie geenszins een uiteenzetting bevat van nieuwe elementen. Bijgevolg kan deze repliekmemoratie ook geenszins aanzien worden als een aanvullende nota in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Ook om die reden dient de door verzoeker neergelegde repliekmemoratie uit de debatten te worden geweerd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 48/2, 48/3, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

3.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een arbeidsovereenkomst, een loonbrief van juni 2013, een attest maatschappelijke oriëntatie en een attest inburgering.

Per brief van 9 augustus 2013 bezorgt verzoeker de Raad de volgende documenten: een attest van een lokale dokter, een attest van het district, foto's van de *shooting* en begrafenis van de vader van verzoeker en een enveloppe.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende niet aannemelijke, incoherente en tegenstrijdige verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker dat hij zijn familie voor het laatst zag de dag dat hij werd aangevallen (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 6). Even later verklaarde verzoeker daarentegen dat hij zijn familie wel nog zag in de maand dat hij ondergedoken herstelde van zijn verwondingen (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 10). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij niet iedereen van zijn familie heeft gezien en dat vrouwen daar in ieder geval niet konden komen, stelt de Raad vast dat dit in strijd is met de verklaringen van verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn moeder en zijn vrouw hem kwamen bezoeken en dan weer weg gingen (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 10).

Daarnaast is het niet aannemelijk dat verzoeker en zijn vader geen voorzorgen namen nadat de vader van verzoeker de taliban bij de politie had aangegeven. Verzoeker verklaart immers dat zij hun gewone leven verder zetten en niet dachten dat zij zouden worden aangevallen, ondanks het feit dat de moeder van verzoeker niet akkoord was en er hierover discussie bestond (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 8). Overigens wist verzoeker dat de taliban via hun netwerk van spionnen en informanten in het districtshuis vertegenwoordigd waren en alles weten van elke familie en huis in de regio (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 11). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zij geen voorzorgen konden nemen omdat zij zich niet bewust waren van de situatie, stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker en zijn vader de ernst niet konden inschatten van het aangeven van taliban bij de politie. Aangezien de drijfveer van de vader om de taliban aan te geven was om represailles van de Amerikanen op het dorp te vermijden, stelt de Raad vast dat de vader van verzoeker wel degelijk kon inschatten welke impact dit had (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 6). Tevens verklaarde verzoeker dat hij niet kon worden overgebracht naar een ziekenhuis omdat de taliban hem niet in leven zou laten indien zij zouden merken dat hij nog leefde (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 9). Even later stelt verzoeker dan weer dat de taliban wel degelijk wist dat hij nog leefde omdat enkel zijn vader begraven werd (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 11). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt echter dat zij geen concrete actie ondernamen om hem te vinden in de maand dat hij herstelde van zijn verwondingen. Hoewel verzoeker stelt dat het hun doel is om hem te vinden, beperkt hij zich immers tot de vage verklaringen dat zij hem zouden moeten zoeken en dat zij misschien informatie zoeken over hem in het dorp (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 11 en 12). Bovendien zouden zij de schoonfamilie van verzoeker geenszins aangesproken hebben op zoek naar verzoeker. De verklaring van verzoeker dat zij zijn schoonvader niet aanspreken omdat hij geen lid van de familie is, kan dit geenszins verklaren indien de taliban werkelijk op zoek is naar verzoeker (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 12).

3.6. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Wat betreft de arbeidsovereenkomst, de loonbrief en de attesten maatschappelijke oriëntatie en inburgering die verzoeker aan zijn verzoekschrift

heeft toegevoegd, stelt de Raad vast dat deze documenten niet dienstig zijn in het kader van de asielaanvraag van verzoeker. Met betrekking tot de attesten van de lokale dokter en van het district stelt de Raad vast dat ze niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor de documenten dan ook niet in overweging worden genomen. Ook de foto's zijn niet bij machte om de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag te herstellen. De foto's geven louter beelden weer van een begrafenis, doch hieruit kan niet worden afgeleid wie werd begraven en in welke omstandigheden deze persoon stierf.

3.7. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.8. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man die Pashtou, Dari en een beetje Engels spreekt (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 3 en 4). Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat zijn vader een zakenman was die verzoeker en zijn familie onderhield. Ook verklaarde verzoeker dat zijn schoonvader een cosmeticazaak uitbaat en de vrouw en vier kinderen van verzoeker kan onderhouden (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 5, 6 en 13) en tevens verzoekers vlucht betaalde (stuk 6, gehoorverslag, p. 13). Gelet op de financiële draagkracht van zijn familie, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij verzoeker ook financieel kunnen ondersteunen bij een terugkeer naar Afghanistan en vestiging in Jalalabad. Naar het oordeel van de Raad zijn er *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar al enkele jaren aan het verslechteren is. Het veiligheidsparadigma in Jalalabad lijkt echter sterk op dat van andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar). Criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag en het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de ANSF of waarvan verondersteld wordt dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als kenmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijke pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te geraken, is erg klein. De veiligheid in de stad Jalalabad is er bovendien significant op vooruit gegaan. In 2012 wordt 45% minder oppositieactiviteit genoteerd dan in 2011. AOG's planten regelmatig IED's in en om de stad, maar het merendeel wordt tijdig ontdekt en gecontroleerd tot ontploffing gebracht. Ook Jalalabad ziet op 15 april 2012 een onderdeel van de georkestreerde aanval op verschillende plaatsen in Centraal- en Oost-Afghanistan. In Jalalabad wordt de (militaire) luchthaven en de PRT aangevallen in een complexe aanval. De nadruk van de AOG ligt meer dan de vorige jaren op doelgerichte moorden van hogere profielen verbonden aan leger of overheid. Hoewel ze hierbij regelmatig willekeurige technieken hanteren, zoals IED's, vallen er opvallend weinig (niet bedoelde) burgerslachtoffers.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij geen gewone burger meer is omdat hij al problemen heeft gehad met de taliban en zodoende door hen geïsoleerd wordt, stelt de Raad vast dat hierboven reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen. Verzoeker brengt geen elementen aan die de bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad kunnen weerleggen of aantonen dat er in Jalalabad sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De door verwerende partij neergelegde nota van 19 november 2013, die een update van de situatie in Jalalabad inhoudt, bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voornamelijk complexe aanslagen zijn, gericht tegen zogenaamde 'hoge profielen'. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoeker formuleerde hieromtrent geen opmerkingen en brengt dan ook geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie.

3.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF